

ทำyleม

A0112

วันที่ข้าพเจ้ามากราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อครั้งแรก ก็คือ วันที่ข้าพเจ้ามาปฏิบัติกรรมฐาน ซึ่งขณะนั้นมีผู้ปฏิบัติราว ๒๐ คน เป็น ๗ วัน ที่ทรมานมาก อากาศหนาวเหน็บ ต้องห่มผ้า ทั้งขณะนั่งและเดิน ได้รู้ว่าเวทนานั้น มันเกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป จริง ๆ ด้วยความที่ปฏิบัติเป็นครั้งแรก ก็ยังไม่เข้าใจการกำหนดเวทนา แต่ก็พยายามอดทน เมื่อไปฟังหลวงพ่อบรรยายธรรม ท่านก็พูดตรงใจข้าพเจ้า ตรงกับการกำหนดที่ผิด ๆ ของข้าพเจ้า และครั้งต่อ ๆ มา ก็ได้สัมผัสอะไรบางอย่าง เป็นสิ่งที่รู้ได้เฉพาะตน ตั้งแต่นั้นมา ข้าพเจ้าก็จะมาปฏิบัติปีละครั้งบ้าง สองครั้งบ้าง แล้วก็เริ่มมาทำบุญบ้าง ฟังธรรมบ้าง ช่วยหยิบจับอะไรต่ออะไรบ้าง จากปีละครั้งสองครั้ง ก็หลายเดือนมาครั้ง แล้วก็เดือนละครั้ง แล้วก็เป็นที่อาศัยครั้งอย่างทุกวันนี้ ทำให้มีกำลังใจ และเข้าใจชีวิตมากขึ้น

เหตุที่ผลักดันให้ข้าพเจ้าจัดทำหนังสือ มีอยู่คั้งหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่กับหลวงพ่อบนกุฏิ เจ้าหน้าที่กรรมฐานมาถวายรายงานปัญหา ข้าพเจ้าก็เลยอาสาเข้าไปช่วยงานในกรรมฐาน ซึ่งก็ได้รับความเมตตาอนุญาตจากหลวงพ่อ เป็นความภาคภูมิใจมาก ข้าพเจ้าไปช่วยอยู่ประมาณเดือนที่ ๕ หลังจากผู้ปฏิบัติเลิกปฏิบัติแล้ว ข้าพเจ้าขึ้นไปกราบนมัสการลากลับบ้าน เช่นทุกครั้ง ท่านพูดว่า **“ความดีเป็นศัตรูชีวิต...”** ข้าพเจ้าช่วยงานต่อมาอีก ๒ เดือน ก็มีเหตุไม่สามารถอยู่ช่วยงานได้

อดทนต่อมาอีกหนึ่งเดือน จึงได้กราบเรียนขออนุญาตหยุดเข้าไปช่วยงานชั่วคราว เมื่อ
ข้าพเจ้าไม่สามารถอยู่ช่วยงานในเขตกรรมฐานต่อไปได้ ก็มาจัดแสดงภาพถ่าย
กิจกรรมและผลงานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เพื่อให้ประชาชนที่แวะเวียนเข้ามา
วัดอัมพวัน ได้รู้ได้เห็นภารกิจของหลวงพ่อดีมากมายไม่เคยว่าง ญาติโยมหลายท่านก็
ช่วยสนับสนุน ทั้งฟิล์ม ทั้งค่าล้าง ค่าอัด และตู้แสดงภาพขนาดใหญ่ **เมื่อการจัด
แสดงภาพมีอุปสรรคอีก ก็จำเป็นต้องหยุดอีก** ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะทำ
อะไรให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมและหลวงพ่อต่อไปดี ก็พิจารณาถึงคำสอนอัน
มากมาย ที่ญาติโยมมาฟังแล้วก็ลืม อีกทั้งระหว่างช่วยงานในเขตกรรมฐาน ได้เห็น
ปัญหาของผู้ปฏิบัติธรรม ทั้งขณะปฏิบัติและหลังจากปฏิบัติ จึงคิดว่าน่าจะรวบรวมคำ
สอนของหลวงพ่อ ต่อจาก “เหนือฟ้า ยังมีฟ้า แต่ มีอะไรเหนือกฎแห่ง
กรรม” ก็เลยได้มาเป็น “อนุศาสนีปาฏิหาริย์” แต่เมื่อมาฟังหลวงพ่อในแต่ละ
ครั้งก็ได้สิ่งใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นอีก ก็พยายามเก็บไว้ ก็เลยตั้งใจจะรวบรวมอีก จึงมาเป็น
“ใบไม้ในกำมือ”

ท่านที่เคารพครับ ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อ
แบกภาระที่หนักอึ้ง เกินกว่าบุคคลธรรมดาจะรับได้ แต่ท่านไม่เคยปริปาก ท่านสร้าง
ขันติบารมี อย่างเด็ดเดี่ยว และท่านไม่เคยบ่นพร่อง **พรหมวิหารธรรม** ข้อ
เมตตา กรุณา นี่ชัดเจนมาก ท่านที่เคยไปวัดได้กราบนมัสการท่าน คงซึ่งแก้ไขเป็น
อย่างดี ข้อมุทิตา จะไม่มีคำว่าไม่ดีออกจากปากท่าน ท่านจึงสอนให้เรามองคนแต่แง่
ดี และท่านก็จะแสดงความชื่นชมยินดีต่อทุกท่าน โดยถ้วนหน้า ข้อที่สำคัญที่เราท่าน
อาจไม่เข้าใจคือ อุเบกขา ท่านพูดให้เราเข้าใจง่าย ๆ ว่า “วางตนให้เป็นกลาง

ไม่ปล่อยอารมณ์ไป เข้าข้างโน้น เข้าข้างนี้ และไม่เข้าข้างตัวเอง ด้วย เรียกว่า อุเบกขาของท่านผู้ใหญ่” หวังว่าท่านที่ไปสร้างบุญ (ปฏิบัติธรรม) หรือ ไปทำบุญ (ถวายสิ่งของหรือปัจจัย) หรือปรนนิบัติรับใช้ คงเข้าใจพระเดชพระคุณหลวงปู่ พุฒให้สติพวกเราคิดใคร่ครวญว่า เรามาสร้างบุญ เอาพระมาไว้ในใจ ให้ดูใจเรา มาวัดให้ได้ ๓ วัด วัดจิตวัดใจ วัดอารมณ์ และ วัดอุทรธรรม ให้เหลือकुแต่สิ่งดี ๆ เราจะเป็นฝั่งที่ ชอบของหอม บินสูง หรือจะเป็นแมงหวี่ แมลงวันที ตอมแต่อาจม บินต่ำ ๆ เป็นต้น

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่าน อดทน อดกลั้น อดออม ประณีประนอมยอมความ แล้วทำไมเราจะไม่เดินตามรอยท่าน **ทิพยอำนาจ** (อภิญาญา ๖ หรือ วิชชา ๘ ประการ) ของ **พระอริยคุณาธาร (เส็ง) ปุสไส** พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ **ผ่านมาแล้ว** เมื่อหลวงปู่เป็นทิพย์ สมบัติ ในวัด ในกุฏิ ใครเอาไปด้วยอาการไม่บริสุทธิ์ผิดปกติ หรือ มาหลอก มาโกหก เพื่อขอปัจจัยท่าน **อนาคตจะเป็นเช่นไร** เมื่อหลวงปู่เป็นทิพย์ อาณาบริเวณในเขตรัศมีของท่าน ใครพูด ใครทำอะไร **ไม่ได้ผลจะไปไหนเสีย** บางท่านคงเคยสัมผัสกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในวัด เช่น เทพกาหลง มาช่วยงาน หรือเปรตพระเพ็องปรากฏกายขอส่วนบุญจากผู้ปฏิบัติ ที่เคยลงเผยแพร่ในหนังสือกฎแห่งกรรมไปแล้ว คงเข้าใจ

ในทางกลับกัน ท่านที่ตั้งใจ มาสร้างบุญด้วยการปฏิบัติธรรม มาทำบุญ ด้วยการถวายสังฆทานจตุปัจจัย ตลอดจนมาฟังธรรม **ท่านย่อมได้รับผลเต็มร้อยทุกท่าน** ดังที่ปรากฏอยู่ใน “หนังสือกฎแห่งกรรมทุกเล่ม” เช่นเดียวกัน พรที่ ท่านให้ หนังสือที่ท่านแจก ตลอดจนเหรียญรูปเหมือน เพื่อเตือนใจเรา ให้ระลึกถึงครู

บาอาจารย์ ย่อมเป็นของทิพย์ ที่มีค่ายิ่ง ขอทุกท่าน จงทำใจให้บริสุทธิ์ ดุจดวงของ
รองรับของวิเศษชั้นนั้น เข้าใจหรือยังว่า ทำไม หลวงพ่อจึงบอกให้ทุกท่านที่มาวัด ไป
ทานอาหารที่โรงอาหารกันทุกคน

พระอริยคุณาธาร (เส็ง) ปุสโส ปธ.๖ กล่าวไว้ในหนังสือ “ทิพย์
อำนาจ” ของท่านว่า “ทิพย์ภาวะนั้น จะปรากฏขึ้นแก่บุคคลในเมื่อเจริญสมาธิจนได้
ฌาน ๔ แล้ว และ ฌาน ๔ นั้นเองเป็นทิพย์วิสัยหรือแดนทิพย์ ซึ่งเมื่อบุคคลเข้าไปถึง
แดนทิพย์นี้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับตน โดยฐานเป็นเครื่องใช้ ของกิน
ความคิดนึกรู้สึกหรือความรู้ ก็ย่อมกลายเป็นทิพย์ไปหมด ดังที่ตรัสแก่พราหมณ์และ
คหบดีชาวเวนาคปุระว่า เราเข้าฌานที่ ๑-๒-๓-๔ ถ้าจงกรมอยู่ ที่จงกรมก็เป็นทิพย์ ถ้า
ยืนอยู่ ที่ยืนก็เป็นทิพย์ ถ้านั่งอยู่ ที่นั่งก็เป็นทิพย์ ถ้านอนอยู่ ที่นอนก็เป็นทิพย์... ดังนี้
และมีในที่อื่นอีกหลายแห่งที่ตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งเมื่อรวมความแล้ว ก็ทรงรับรองว่า
เมื่อเข้าฌานที่ ๑-๒-๓-๔ แล้ว ทุกสิ่งจะกลายเป็นทิพย์ อาหารที่ได้จากการบิณฑบาต
ก็เป็นทิพย์ ผ้าบังสุกุลก็เป็นทิพย์...”

เมื่องานปีใหม่ ๒๕๔๔ หลวงพ่อได้บอกให้ผู้ที่มาร่วมงาน หมั่นสวดมนตร์
เพราะจะมีคนตายเยอะ น้ำท่วมตายนับร้อยคน อุบัติเหตุตาย ทำให้นึกถึงน้ำป่าพัดพา
บ้านเรือนราษฎรพังกันเป็นหมู่บ้าน ในรอบปีที่ผ่านไป (ที่เพชรบูรณ์กับแพร่) และท่าน
ยังได้พูดที่เล่นที่จริงต่ออีกว่า ใครที่อยู่คอนโดสูง ๆ ริมน้ำระวัง มันจะพังลงมา อาจ
เปรียบได้กับ ตึก World Trade Center ที่อเมริกา พังลงมาคนตายนับพัน ช่วงก่อน
และหลังสารทจีน **ปลายสิงหาคมกันยา** หลวงพ่อตั้งใจเจริญกรรมฐานจะเข้า
สมาบัติ หลังจากท่านตั้งช่วงมาประมาณ ๓๐ ปี แต่ญาติโยมก็ไม่เข้าใจ เข้าไปร่วมกัน
เต็มไปหมด ก่อนหน้าที่หลวงพ่อกับจะเข้าเจริญกรรมฐานเป็นกรณีพิเศษนี้ ลูกศิษย์คน

หนึ่งมาบอกกับข้าพเจ้า “หลวงพ่อบุญ ๗ ว่า **แต่ก่อนดอกเบ็ญมันร้อยละสิบ แต่ตอนนี้มันเกินร้อยแล้ว**”

ท่านที่เคารพครับ เมื่อท่านตั้งใจมาปฏิบัติธรรม ขอจงตั้งใจรับกรรมฐานกับหลวงพ่อบุญ หลังจากนั้นขอให้ท่านตั้งใจปฏิบัติ แล้วถือคติกรรมฐาน **กินน้อย (พอยังชีพ) นอนน้อย (ไม่เกินหกชั่วโมง) พูดน้อย (พูดเท่าที่จำเป็น) ทำความเพียรให้มาก (ปฏิบัติให้ได้ตามเวลาที่กำหนด) กับ** ปริศนา **ถึง ๓ ตัว** เพื่อไม่ให้อารมณ์ร้าว คือ ปิดหู ปิดตา ปิดปาก โดยเฉพาะเวลาพักผ่อน ต้องสำรวมให้มาก และระวังไว้ด้วย คำสอนของหลวงพ่อบุญที่รวบรวมไว้แล้วทั้งสองเล่ม จะช่วยให้ท่านมั่นใจในการปฏิบัติ ยามสงสัย และจะเป็นกำลังใจ ยามท้อแท้

ท่านที่เคารพครับ เมื่อท่านมาทำบุญ มาฟังธรรม ท่านท่านบริสุทธิ์ ท่านตั้งใจถึงหลวงพ่อบุญ ท่านก็ได้บุญแล้ว แล้วอย่าลืม **ตั้งใจรับพรจากหลวงพ่อบุญ** ไม่ต้องไปเข้าซื้อท่านหรอก **ตั้งใจฟังธรรมจากท่านให้ดีก็แล้วกัน** อย่าฟังเพลินคิดตามไปด้วย ท่านจะได้อะไรดี ๆ กลับไป และไม่ต้องตามไปดูสังฆทาน ไม่ต้องตามไปดูปัจจัย ทั้งสังฆทานและปัจจัย **ที่ท่านตั้งใจจบ** เป็นของทิพย์ไปแล้ว และเราก็รับบุญไปเต็มตามที่ตั้งใจแล้ว คำสอนของหลวงพ่อบุญที่รวบรวมไว้แล้วทั้งสองเล่ม จะเป็นคู่มือไว้ทบทวนคำสอนได้เป็นอย่างดี และจะช่วยให้ท่านเข้าใจชีวิตยิ่งขึ้น

ตลอดเวลาหลายปีที่มีโอกาสใกล้ชิดพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญ ข้าพเจ้ามีความซาบซึ้งในความเมตตาที่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญ มีให้กับประชาชนทุกคน โดยไม่

เลือกชั้นวรรณะ ทุกคนที่มาวัด ไม่ว่าจะ **หนุ่มสาว ผู้ใหญ่ คนเฒ่าคนแก่ คนพิการ คนที่สิ้นหวังจากการรักษาพยาบาล** หากพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังอยู่วัดแล้ว **รับรองว่าท่านต้องได้กราบนมัสการท่านทุกคน** เพียงแต่อาจจะรอนานหน่อย เพราะภารกิจงานมาก ญาติโยมก็มาก จะละกลุ่มนี้ ไปรับกลุ่มไหน ก็เกรงใจโยม จึงต้องเฉลี่ยกันไป บางวันญาติโยมมากกราบนมัสการหลวงพ่อก็ดำเนินอยู่ยาวจนตีหนึ่งตีสองก็มี พอตีสามหลวงพ่อก็ต้องลงโบสถ์ทำวัตรเช้า สอนพระเข้ามาก็มีญาติโยมมากคอยอีกแล้ว หรือไม่ก็ลงเปิด / ปิดอบรม หรือเดินทางตามกิจนิมนต์แต่เช้า ตอนสาย ตอนบ่าย พบประชาชน สอนประชาชน ถ้าเย็นหรือค่ำหากเด็กร้อนมาอีก ก็ลงมาต้อนรับอีก ถ้าเป็นวันพระ หลังพบประชาชนตอนบ่ายแล้ว ก็ต้องให้คติกรรมฐานผู้มาปฏิบัติธรรม คำวันเสาร์ก็ต้องให้คติกรรมฐานลาศีลแก่ผู้ปฏิบัติ จะเป็นเช่นนี้ตลอดระยะเวลาสิบปีที่ข้าพเจ้าเห็นมา เคยมีพระหนุ่ม ๆ ขออยู่รับใช้ใกล้ชิด ท่านก็อนุญาติ แต่ก็ทนอยู่ได้แค่ ๒-๓ อาทิตย์ เพราะอดนอนและตรากตรำผู้ท่านไม่ได้

ทุกวันนี้ ภารกิจหลวงพ่อกว่าหนักมาก ดังที่กล่าวแล้ว ยิ่งเข้าพรรษา ยิ่งหนักบ่อยครั้งท่านเดินเซ บ่อยครั้งท่านกอดท้อง เพราะท่านตรากตรำมาก นอนน้อย ฉันทน้อยงาน ๆ ๆ แยก ๆ ๆ ดูเหมือนว่ายิ่งพรรษามาก ยิ่งงานหนักมาก แต่การพักผ่อน และการฉัน กลับน้อย เป็นปฏิภาคกลับกัน **เราใช้งานหลวงพ่อกว่าหนักไปหรือเปล่า เอ๊ย ?**

หนังสือคำสอนของหลวงพ่อกว่าที่พยายามสรุปรวบรวมไว้นี้ หวังเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับย่อ ของหลวงพ่อกว่า เพื่อเป็นที่ระลึกถึงครูอาจารย์ ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านชี้แนะ

ไว้แล้ว ขึ้นทางเดินไว้แล้ว ตลอดจนหนทางแก้ไข วันใดที่หลวงพ่อละสังขารแล้ว เราคงได้แต่ยืนดูห่าง ๆ เพราะเข้าไม่ถึง แต่เราถึงท่านได้ทางธรรม เหมือนที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ผู้ใดเห็นตถาคต ผู้นั้นเห็นธรรม” หลวงพ่อนั้น อยู่เสมอว่า พระพุทธเจ้าสอนให้ ช่วยตัวเอง ฟังตัวเอง และสอนตัวเอง ฝึกกับเจ้าฟังไม่ได้

“การฟังเทพธัมมะในรถ เหมือนท่านมีตำราวจทางหลวงพ่หน้า ขบวนและส่งต่อกันเป็นทอด ๆ จนถึงจุดหมายปลายทาง” นี่เป็นอีกหนึ่งคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

เหตุเกิดที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

บ่อยครั้งที่ความมหัศจรรย์เกิดขึ้น หลายท่าน บอกว่านั่นเป็นเหตุบังเอิญ และในทำนองเดียวกันเหตุบังเอิญ ก็เป็นความมหัศจรรย์ ของอีกหลายคน

ศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ เปรียบได้กับอนุสรณ์สถานแห่งความกตัญญูของพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ที่มีต่อ ครูบาอาจารย์ของท่าน พระผู้ซึ่งมีพระคุณอันยิ่งใหญ่ ด้วยการถ่ายทอดธรรมวิเศษ ของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ได้ดวงตาเห็นธรรม นำไปปฏิบัติ จนนำมาสั่งสอนประชาชน ช่วยเหลือประชาชน ได้อย่างกว้างขวาง ไปทั่วโลก

เมื่อวันที่รับมอบที่ดินผืนนี้จำนวน ๒๒ ไร่ จาก ดร.ลำไย โกวิทธยากร ฟ้าผ่าลงมา ๓ ครั้ง เบื้อง ๆ ผู้ร่วมเป็นสักขีพยานวันนั้น ก็หลายคน

เมื่อคราวหล่อพระพุทธรูปนิมิตพิชิตมาร พระประธานประจำศาลาพระราชสุทธานุภาพ มีชายหญิงที่แต่งกายแต่งกับคนทั่วไป นำทองคำมาร่วมหล่อพระพุทธรูปด้วยจำนวนหนึ่ง การหล่อดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย แม้ช่างหล่อจะไม่มั่นใจว่าทองที่หลอมละลายนี้ค่อยไป ไม่กล้าที่จะแกะเบ้าหล่อที่ศูนย์ ก็เลยต้องขนย้ายไปที่โรงหล่อในกรุงเทพฯ แต่ปรากฏว่า องค์สมบูรณ์ทุกประการ ชายหญิงที่แต่งกายผิดกับชาวบ้านทั่วไปนั้น คือ พญานาค

การทอดกฐินครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะถึงเวลาตามกำหนดการ พระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็รับแขกเป็นปกติที่กุฏิหลังเก่า มีชายหญิงคู่หนึ่งแต่งกายเหมือนคนโบราณ ปากแดง ตาแดง เข้ามากราบนมัสการ และถวายจตุปัจจัย เสร็จแล้วก็เดินหายเข้าไปในสวนป่าหน้ากุฏิ เขาคือพญานาคา หลายคนเห็นแต่ไม่ทันสังเกต

วันพิธีวางศิลาฤกษ์ศาลาหลังใหม่ ท้องฟ้าไร้เมฆหมอก เป็นสีฟ้าสะอาดหมดจด แดดร้อน แต่พลับที่พระสงฆ์เริ่มพิธี ความร้อนหายไป บนท้องฟ้าปรากฏเมฆเป็นรูป พญานาค อย่างชัดเจน ยาวหลายกิโล สักพักหนึ่ง เมฆก็แปรรูปเป็นพญาหงส์ ผู้ร่วมพิธีเห็นกันทุกคน เป็นที่โจษจันกันมาก เพราะไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ปรากฏการณ์ครั้งนี้ บันทึกภาพไว้ได้ทันท่วงที

เมื่อพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ สุานตุตโร ผู้อำนวยการศูนย์ฯ ไปรับพระพุทธรูปโคดมอุดมโชค ที่ด่าน อ.แม่สอด ขณะย้ายองค์พระจากรถเครนของพม่ามารถเครนของไทย ฝนตกเอาฤกษ์เอาชัย เมื่อมาถึงศูนย์ ก็เช่นเดียวกัน ครั้นใช้รถเครน ๒ คัน ยกองค์พระขึ้นเพื่อประดิษฐานบนแท่นที่ประทับ ก็ยกและเคลื่อนย้ายได้อย่างง่ายดายนิ่มนวล ยังความแปลกใจแก่นายช่างและผู้เกี่ยวข้อง ทั้ง ๆ ที่การเคลื่อนย้ายทุกครั้ง ต้องมีเสียง

ตั้งทั้งจากรถเข็นและไม้ที่ทำเป็นเกราะป้องกันองค์พระ พอองค์พระประทับเรียบริ้ว
ฝนก็ตกลงมาพอให้รับรู้แล้วก็หยุด ใครหนอช่างบันดาลให้เป็นไปได้ขนาดนี้ พญานาค
๗ ตนหรือเปล่า เมื่อสร้างหลังคาชั่วคราว ก็เช่นเดียวกัน พอยกหลังคาวางเรียบริ้ว
ฝนก็ตกตอบรับทันที ก่อนหน้าที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกะทอดกฐินหนึ่งวัน (๒๐
ต.ค. ๔๔) หลังจากท่านพระครูสมุห์ฯ นำพระเดชพระคุณฯ ดูความเรียบริ้วบริเวณ
ศูนย์ฯ กุฏิ พื้นที่ก่อสร้างศาลาหลังใหม่ และการจัดสถานที่บนศาลาพระราชฯ เสร็จ
แล้วก็ตรงไปกราบนมัสการพระพุทธโคดมอุดมโชค ฝนก็ตกเป็นละอองไปตลอดทาง
จนกระทั่งพระเดชพระคุณฯ จุดธูปเทียนบูชา กราบนมัสการเสร็จเรียบริ้ว ฝนจึงหยุด

ในนิตยสารที่ลงเรื่องราวเกี่ยวกับครูบาอาจารย์ทางภาคอีสาน ซึ่งถือว่า เป็น
พระปฏิบัติที่มีชื่อเสียงหลายรูป ทุกรูปจะพูดถึงพญานาค ที่ท่านได้พบเห็นตามที่
ผู้เขียนที่ใช้นามปากกา นที ลานโพธิ์ รวบรวมไว้ มีดังนี้ หลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ
(พญานาคมิจฉาธิฐิ) หลวงปู่ชอบ สุวานโสโม (พญานาคแม่น้ำโขง) หลวงปู่หลุย จันทสา
ธ (พญานาคที่ภูบักบิดและถ้ำแก่งยาว) หลวงปู่สิม พุทธาจาโร (พญานาคที่ถ้ำผา
ปล่อง) หลวงปู่คำคะนิง จุลมณี (พญานาคที่ถ้ำมืด) และ หลวงปู่พรหมา ปภากรโ (เข้า
ถ้ำพญานาค) เป็นต้น ท่านประธานการจัดพิมพ์หนังสือนี้ยังเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่เทศก์
เทศรังสี แห่งวัดหินหมากเป้ง หรือ พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาทีโป ก็เคยพูดถึง
พญานาค เช่นกัน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกะทอดว่า ถิ่นไทยงาม คือ ภาคเหนือ ถิ่นไทยดี คือ
ภาคอีสาน ถิ่นไทยอุดม คือ ภาคใต้ ถิ่นไทยจอมใจ คือ ภาคกลาง คงเป็นด้วยเหตุนี้
กระมัง พญานาค จึงปรากฏ ให้ผู้มีศีลสังวร หรืออริศีล ได้รับรู้รับทราบทางภาคอีสาน
ดังเช่นที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น เป็นต้น